

O mojih violinskih pravljičah

Anastazija Juvan

Samozaposlena v kulturi, učiteljica

anastazija.juvan@gmail.com

Leta 2020, med krompirjevimi počitnicami, ko nas je pandemija koronavirusa znova priklenila za računalniške zaslone in nas prisilila v pouk na daljavo, sem bila ravno v obdobju iskanja skladb slovenskih avtorjev za tri učenke, s katerimi smo se pripravljali za državno tekmovanje TEM-SIG. V tem času je Eli, ena od teh učenk, začela izgubljati mlečne zobke kot po tekočem traku. V pogovoru z njo sem se pošalila, da ima doma po petem izgubljenem zobku zagotovo celo parado zobnih mišk. Začela sem premišľevati o novi skladbi za Elo, ki bi ji bila zanimiva, ravno prav zahtevna in hkrati koristna za njen tehnični ter glasbeni razvoj. Po nekaj dneh igranja različnih motivov se mi je porodila ideja, ki sem jo še z violino v rokah zapisala na notni papir. Potem sem sramežljivo odkorakala k možu Miranu in ga prosila, ali mu jo lahko zaigram. Tudi spremljavo za klavir sem si natančno predstavljala, a je ne znam zapisati sama, zato je to zame storil moj mož. Tako se je vse začelo in je *Mišja parada*, posvečena Eli, postala moja čisto prava, prva skladbica za violino.

Po istem sistemu sem se lotila pisanja skladb še za drugi dve tekmovalki, ki sta bili prav tako zelo navdušeni in polni zagona pri njunem vadenju. Ker smo se učitelji v času pouka na daljavo na vse kriptje borili, da ohranimo veselje in motivacijo učencev ter da hkrati ostanemo strokovni, sem se odločila, da prav vsem svojim učencem napišem personalizirane skladbice, polne veselja in melodike, hkrati pa didaktične in polne tehničnih elementov, ki bi jim omogočili napredek. Idejo sem realizirala. Z neverjetnim navdušenjem so se učenci lotili učenja »svojih« skladbic, ki so nosile naslove njihovih hišnih ljubljencev, najljubših pravljič, dejavnosti ali osebnih zgodb, ki so mi jih zaupali. Tako so se po *Mišji paradi* zvrstile *Pepelkin ples*, *Na trampolinu*, *Maček Sushi*, *Jesenska pripoved*, *Gusarski marš*, *Žoga ne uboga*, *Pomladni valček* in druge.

Pisanja sem se vedno lotevala z violino v rokah, po temeljitem premisleku o melodiki, ki bi lepo zaobjela določene tehnične zahteve, s katerimi naj bi učenec napredoval. Pisala sem vedno s svinčnikom v notni zvezek

in potem vsakič znova odvihrala k Miranu z idejo o novi skladbici. Redkokdaj sem kakšno popravljala, ker so bile že vnaprej izoblikovane v moji glavi in jih je bilo treba le verodostojno prenesti na notni papir. Prizadevala sem si, da so napisane v otrokom prijaznih tonalitetah ter da vsebujejo vsaj enega ali več tehničnih elementov, ki je za določeno starost otroka primeren. Veliko je poudarka na različnih *štrihih* in na zahtevani natančni delitvi loka, brez katere ni dobrega fraziranja. Želela sem vstaviti elemente, ki jih otroci zelo radi igrajo, a se jih hkrati tudi bojijo, na primer *pizzicato*, *staccato*, punktirane in sinkopirane ritme, dvojemke, trilčke in *flageolete*. V veselje mi je bilo, ko sem opazovala njihovo zagnanost in napredek. Danes sem prepričana, da so temu botrovale tudi moje skladbice, pisane učencem na kožo, z veliko mero strokovne odgovornosti, predanosti ter ljubezni.

Napisala sem nekaj čez petdeset skladbic, a smo jih v dogovoru z Zavodom za šolstvo v zbirki izdali le dvaintrideset. Z razvrstitvijo skladbic sem želela narediti nekakšen logičen razvojni »crescendo« oziroma skladbice nanizati po težavnosti od začetnikov do mladih virtuozov. V nekaterih zahtevnejših skladbah sem si privoščila nekaj svobode, kjer ni v ospredju samo didaktika, temveč predvsem glasbena izraznost, muzikalnost in virtuoznost. Tako so nastale skladbe, posvečene mojim trem sinovom in možu Miranu. Za triptih skladb *Plesi svobodnih src*, posvečen mojim trem sinovom, sem na mednarodnem tekmovanju za skladatelja Oskar Rieding prejela 1. nagrado in posebno nagrado žirije. Največja zahvala za vso podporo in briljantno napisane spremljave gre mojemu možu, ki je neutrudno in nesebično z mano iskal »ta prave« akorde in harmonije, takšne, kot so zveneli v moji glavi, in dodal še vso lepoto svojega klavirskega izraza.

Da se sanje lahko uresničijo, če le poslušamo srce, je dokaz ravno izid zbirke mojih skladb za violino. Poskus premagovanja pandemije koronavirusa z neskončnim veseljem, ki nam ga lahko ponuja glasba, se je prelevil v popolno zmago – otrokom sem ponudila izvor veselja in smo tako skupaj z glasbo uspešno premagali te težke čase.